

Πώς θεραπεύεται η σκληρότητα της καρδιάς (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

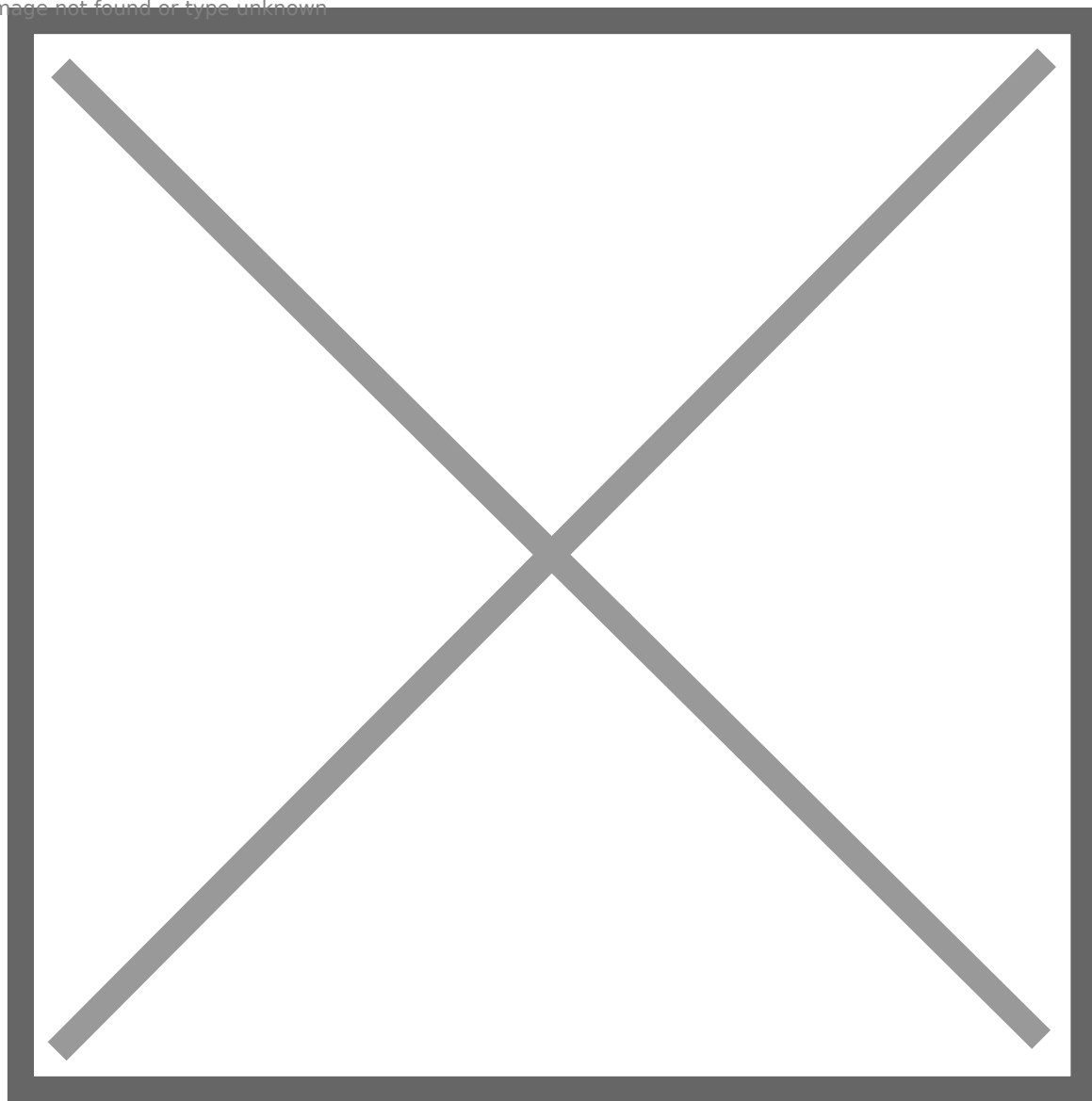
/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στο Γεροντικό αναφέρεται η περίπτωση δύο μοναχών που ρώτησαν τον αββά Ποιμένα για τη σκληρότητα της καρδιάς. Ο άγιος τους είπε: Το νερό από τη φύση του είναι απαλό, ενώ η πέτρα σκληρή· το κανάτι όμως του νερού που κρέμεται επάνω από την πέτρα, στάζοντας στάζοντας τρυπά την πέτρα. Έτσι και ο λόγος του Θεού είναι απαλός, ενώ η καρδιά μας σκληρή· όταν όμως ο άνθρωπος ακούει συνεχώς το λόγο του Θεού, ανοίγεται η καρδιά του στο να φοβάται τον Θεό. (Το Γεροντικό, Τ. Α΄, έκδ. Το περιβόλι της Παναγίας, Θεσσαλονίκη, 2013, σελ. 282-3)

Όσοι ακούνε και διαβάζουν για πολύ καιρό πνευματικά θέματα, θεολογικά κείμενα, πατερικές απόψεις, κινδυνεύουν από μια συνήθεια και μια θεωρητική αποδοχή χωρίς κατάνυξη, χωρίς συγκίνηση. Είναι πρόβλημα, όταν υπήρξε η εμπειρία της χαρισματικής κατανόησης, που έδινε χαρά στην καρδιά. Γιατί μπορούν να συγκρίνουν το τότε με το τώρα, τη χάρη με τη σκληρότητα της καρδιάς. Είναι όπως δύο που αγαπηθήκαν δυνατά και τώρα ζουν την πεζότητα της καθημερινότητας.

Image not found or type unknown

Τι να γίνει όμως; Να διακόψουμε κάθε άκουσμα και να σταματήσουμε κάθε διάβασμα; Μήπως έτσι θα καλυτερεύσει ο μέσα μας κόσμος; Στο πιο πάνω περιστατικό, ο σοφός αββάς Ποιμένας φέρνοντας το παράδειγμα του νερού που σταλαματιά-σταλαματιά μπορεί να τρυπήσει τη σκληρή πέτρα, παροτρύνει να συνεχίσει ο άνθρωπος ν' ακούει το λόγο του Θεού και σιγά-σιγά θα ανοίγεται η καρδιά του και θα αρχίσει να συνδέεται με το Θεό της καρδιάς, να συγκινείται και

να αποκτά νόημα η ζωή του.

Βέβαια, δεν είμαστε όλοι το ίδιο. Οι δοκιμασίες της ζωής, ο πόνος, οι αποτυχίες και οι αστοχίες, φαίνεται ότι για άλλους ενεργούν θετικά και για άλλους αρνητικά. Για άλλους, δηλαδή, γίνονται μέσα που μαλακώνουν την καρδιά και για άλλους μέσα που τη σκληραίνουν. Όπως κι ο κάθε άνθρωπος μπορεί σε μία περίπτωση ν' αντιδράσει με τον α' τρόπο και στην ίδια, σε διαφορετικό χρόνο ν' αντιδράσει με το β' τρόπο.

Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε πώς θα μας βρει ο λόγος του Θεού, σε ποια κατάσταση θα είμαστε ώστε αυτό που ακούμε να συνταράξει το είναι μας και ν' αλλάξει η πορεία της ζωής μας. Η Σαμαρείτισσα πήγαινε καθημερινά στο πηγάδι για να πάρει νερό. Μια φορά όμως συνάντησε το Χριστό, το “ύδωρ το ζων” και άλλαξε η ζωή της.

Το σίγουρο είναι ότι ο Θεός μας δεν αδιαφορεί στο κάλεσμά μας. Αυτός που αληθινά μέσα του Τον αναζητά, που πασχίζει να Τον γνωρίσει και δυσκολεύεται, κάποια μέρα με κάποιο τρόπο θ' ακούσει τη φωνή Του.

Μακάρι να μπορούσαμε ο κάθε λόγος Του, που μεταφέρεται σε μας είτε δια ομιλιών, είτε δια κειμένων, να μιλά στην καρδιά μας και να τη ζωογονεί. Γιατί έτσι θα γέμιζε η ζωή μας με τη ζωή Του και θα είχαμε ως κατάσταση στην καρδιά μας την ειρήνη, τη γαλήνη, τη χαρά Του.